

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדְשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק י"ב

קונטרס 882

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דע שמי שלא רוצה ללמוד זהר הקדוש, צריך לבכות ולהתחנן על נפשו אשר היא בשבי ובפלא והערב רב שולט עליו רח"ל.

אלו שלא לומדים זהר... מי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמוד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן דוחין אותה משם בבזיון - ואפלו אם יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם, השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום (זהר שיר השירים, זהר פקודי דף רמז:)

אלו שלא לומדים זהר... וזהו עוון הערב רב שאמרו למנשה עמד אתה עמנו ונשמעה בעץ הדעת טוב ורע, ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות בסתרי תורה, כסברת הטועים קצת בני תורה אשר בזמננו זה המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים חס ושלום... (מאור ושמש, פרשת אמר, עמוד ש"ע טור א')

אלו שלא לומדים זהר... וי לון דגרמי עניותא וחרבא וביזה וחרג ואבדן בעלמא, (תקוני זהר תקון ל')

אלו שלא לומדים זהר... כל תורתם היא להיות שמים וריחם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הפתוב ונעשה לנו שם. ובזהר על פסוק אלה תולדות השמים והארץ, שחמשה מינים יש בערב רב, ומן הג' מינים, מהם הוא הנקרא פת גבורים, דעליהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (בראשית יא) הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושנין בהון ספר תורה ועטרה על רישיה, ולא לשמה, אלא למעבד לון וכו'. (זהר בראשית דף כ"ה; מהרח"ו)

אלו שלא לומדים זהר... ובפרט בזמננו זה בעוונותינו הרבים אשר התורה נעשית קרדום לחתך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם בתורה על

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חיים של זהר

מנת לקבל פרס והספקות יתרות, ... והנה על הפת הזאת אמרו בגמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שליטו על פניו ולא יצא לאויר העולם. (הקדמת מורינו הרב חיים ויטאל זי"ע על שער ההקדמות).

אלו שלא לומדים זהר... כמה גדול חיוב על תלמידי חכמים ללמד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, פי הם מעפבים הגאולה רחמנא ליצלן, (תיקוני זהר תיקון ל' בבאור פסא מלך).

אלו שלא לומדים זהר... מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן הארי"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחוץ, כדאג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים... (היכל הברכה פרשת עקב ז', י"ט).

אלו שלא לומדים זהר... הלומד כל התורה בלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד כדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים (מהרב הקדוש רבי יעקב יוסף כ"ץ מפולנאה, מתלמידי הבעל שם טוב) וכן כתוב בספרו כנתת פסים פרשת קדושים)

אלו שלא לומדים זהר... סימן למרה שחורה: שאין לו חשק ללמד בספר הזהר. (מדרש פנחס, רבי פנחס מקאריץ זצ"ל, קונטרס י' אות כ"ט)

אלו שלא לומדים זהר... אסור להם ללמד תשב"ר (רבי פנחס מקאריץ, חכם הרזים)

אלו שלא לומדים זהר... צריך שיתגלגל עד שיטרח בארבע בחינות של פרדס. (ברכת אליהו תשכ"ו ירושלים - להרב הגאון הקדוש סלימאן אליהו מני זי"ע)

אלו שלא לומדים זהר... כל תורתם לחיצונים (זהר)

אלו שלא לומדים זהר... כל למודם גאווה כבוד וקמון. (זהר)

אלו שלא לומדים זהר... אשמים וגורמים לאסונות של עם ישראל

(זהר)

כָּל הַתְּשׁוּבָה שֶׁל שִׁיר הַשִּׁירִים,
לְמַלְךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם כְּלוּ שְׁלוֹ, וְהַיַּחֲוֹד
שֶׁהַכֹּל מִתְיַחֵד הוּא בְּמִקוֹם הַזֶּה,
מִשׁוֹם שֶׁהוּא נוֹטֵל כָּל תְּשׁוּבָה כָּל
הַיִּבְרִים וְכָל הָעֲנוּגִים וְכָל
הַכְּסוּפִים הָעֲלִיּוֹנִים, וּמִכֵּן הַכֹּל
לְתוֹכוֹ.

וְעַל זֶה הוּא נִקְרָא אֶחָד, שְׁלֵמָה
הַמְּלֶךְ בְּסוּד שֶׁל רוּחַ הַקִּדְשׁ.
כְּשִׁשׁוּרָה עָלָיו אוֹתָהּ רוּחַ הַקִּדְשׁ,
רָצָה לְחַבֵּר הַכֹּל בְּרִצּוֹן שְׁלֵם
כְּרֵאוּי וּלְיַחֵד הַכֹּל בְּחִבִּיבוּת
בְּרִצּוֹן, לְהִיּוֹת אֶחָד לְמַעַלָּה
וּלְמַטָּה. וְעַל זֶה אָמַר הַכְּתוּב (וַיְכַרֵּם
י"ד) יְהִיֵּה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.
יִשְׁכְּנֵי מְנַשִּׁיקוֹת פִּיהוּ וְגו' (שִׁיר א).
כְּתוּב (יחזקאל א) וְאָרָא הַחַיּוֹת וְהַנְּחָה
אוֹפֵן אֶחָד בְּאָרְץ אֶצֶל הַחַיּוֹת
לְאַרְבַּעַת פְּנָיו. הַפְּסוּק הַזֶּה נֶאֱמַר
בְּקִשּׁוֹר שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר. וְאָרָא
הַחַיּוֹת - הַסּוּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל סָבָא,
הַחֶבֶל בְּחֻקֵּיחֻתֵיּוֹ בְּיָמִין
וּבְשִׁמְאֵל.

שְׂרָשָׁה רְשׁוּמִים קְשׁוּרִים זֶה עִם
זֶה - דְרוֹם מְזֻרָה וְצָפוֹן, יְה"ו,
פְּנִים נִסְתָּרִים, לֹא שׁוֹלֵטת הָעֵינַן
לְרֵאוֹת, וְכַאֲן אוֹמֵר וְאָרָא?
אֲרָא הִנֵּה מִסְתַּפֵּל מִתּוֹךְ הָאוֹר
שֶׁלֹּא מֵאִיר כְּמוֹ מִי שְׂרוּאָה
בְּעִשְׂשִׁית בְּתוֹךְ הָעֵינַים
הַנִּסְתָּרִים, כְּשִׁמְנֻצָּצִים בְּתוֹךְ
אוֹתָהּ הָעִשְׂשִׁית. לוֹהֵט לְהֵט לְפִי
שְׂעָה, וְלֹא עוֹמֵד בְּקִיּוֹם.
מִתְהַלְלִים נוֹצְצִים לְפִי הַשְּׂעָה
הַזֶּה, וְנִכְנָס הַנִּיצוֹץ זֶה בְּזֶה. אֶחָד
עוֹלָה וְיוֹרֵד, וּמִתְחַזֵּק בְּצַד
הַדְרוֹם, בְּסוּד שֶׁל הָאוֹת יו"ד.
מִתְחַזֵּק וְנִכְנָס בְּצַד הַצָּפוֹן
וּמִתְגַּלְגֵּל בְּקִשְׁרֵיו, וְנִכְנָס וְעוֹלָה
בְּסוּד שֶׁל הָאוֹת ט', וְנִגְנֹז. זֶהוּ
שְׁכָתוּב (בראשית א) וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת
הָאוֹר כִּי טוֹב, שְׁנוּצֵץ וְלוֹהֵט
בְּחֻקֵּיחֻת בְּאוֹת ט', וְגוֹנֵז אוֹתוֹ.
שְׁמֵאִיר וְנוֹצֵץ. אֲשֶׁרֵי מִי שְׂרוּאָה

לְמַלְכָּא דְשְׁלֵמָא כּוּלָּא דִּילֵיהּ, וְיַיְחֻדָּא דְקָא
מִתְיַיְחֵד כּוּלָּא, בְּאַתְרָא דָּא אִיהוּ. בְּגִין דְּאִיהוּ
נְטִיל כָּל תִּיאוּבְתָא דְכָל שְׁיִיפִין, וְכָל עֵינוּגִין,
וְכָל פִּיסוּפִין עֵילָאִין, וְכִנְיֵשׁ כּוּלָּא לְגוּיָהּ.

וְעַל דָּא אִיקְרִי אִיהוּ אֶחָד, שְׁלֵמָה מְלָכָא בְּרִזָּא
דְרוּחַ קוּדְשָׁא. כִּד שָׂרָא עָלֵיהּ הֵהוּא רוּחַ
קוּדְשָׁא, בְּעַא לְחַבְרָא כּוּלָּהּ בְּרַעוּתָא שְׁלִים
כְּדָקָא יָאוֹת, וְלִיַּיְחֵדָּא כּוּלָּא בְּחִבִּיבוּת בְּרַעוּתָא,
לְמַהוּי חַד עֵילָא וְתַתָּא. וְעַל דָּא אָמַר קָרָא,
(זכריה יד טו) יְהִיֵּה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

יִשְׁכְּנֵי מְנַשִּׁיקוֹת פִּיהוּ וְגו'. כְּתִיב (יחזקאל טו א)
וְאָרָא הַחַיּוֹת וְהַנְּחָה אוֹפֵן אֶחָד בְּאָרְץ
אֶצֶל הַחַיּוֹת לְאַרְבַּעַת פְּנָיו. הַאי קָרָא בְּקִיטוּרָא
דְרַבִּי אֶלְעָזָר אֶתְמַר. וְאָרָא הַחַיּוֹת, רִזָּא
דִּישְׂרָאֵל סָבָא, קַפְטִירָא בְּגַלְיָפוּי בְּיָמִינָא
וּבְשִׁמְאֵלָא.

תְּלַת רְשִׁימִין קְטוּרִין דָּא עִם דָּא, דְרוֹם מְזֻרָה
וְצָפוֹן, יְה"ו, אִפִּין סְתִימִין, לֹא שְׁלִיט
עֵינָא לְמַחְמִי, וְהִכָּא אָמַר וְאָרָא.
אֲרָא, הִנֵּה מִסְתַּפֵּל מִגּוֹ נְהוּרָא דְלָא נְהָרָא,
כְּמֵאן דְחִמִּי בְּעִשְׂשִׁיתָא, גּוֹ עֵינִין
סְתִימִין, כִּד מְנַצְצֵן גּוֹ הֵהוּא עִשְׂשִׁיתָא. לְהֵיט
לְהֵיטוֹ לְפּוּם שְׂעָתָא, וְלֹא קֵאִים בְּקִיּוּמָא.
מִתְהַלְלִין נְצַצִין לְפּוּם הַאי שְׂעָתָא, וְעֵאל
נְצִיעוּ דָּא בְּדָא. חַד סְלִיק וְנַחִית,
וְאֶתְתַּקַּף בְּסִטְר דְרוֹם, בְּרִזָּא דָּאֵת יו"ד.
אֶתְתַּקַּף וְעֵאל בְּסִטְרָא דְצָפוֹן, וּמִתְגַּלְגֵּל
בְּקוּטְרוּי, וְעֵאל וְסְלִיק בְּרִזָּא דָּאֵת ט', וְאֶתְגַּנְיֹז.
הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית א ד) וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת
הָאוֹר כִּי טוֹב. דְנִצִּיעַ וְלְהֵיט בְּגַלְיָפוּי בְּאֵת ט',
וְנִגְנִיז לֵיהּ.

רִזָּא דָּאֵת דָּא סְתִימָא בְּסְתִימוֹ, נְפִיק מִיַּנְיָה כָּל
הַסּוּד שֶׁל הָאוֹת הַזֶּה נִסְתָּר בְּסִטְר, יוֹצֵא מִמֶּנּוּ כָּל הַנִּיצוֹץ וְהַזֶּהר

אותה בתלומו, זו האכסדרה
ש'ממנה נוצצים הניצוצות,
מתפשט ומתכנס.

ואחד עולה ויורד, ומתחזק בצד
מזרח, בסוד האות ט' והאות
י"ד. מתפשט משני צדדים,
ומתגלגל בארבעה, שנים
למעלה, כמו הירשה של אב ואם.
יש שנים משני צדדים, מצד
דרום וצפון, מתלישב בכלם. והוא
המרכבה העליונה, בארבעה
צדדים. אופן אחד בארץ אצל
החיות - זוהי המרכבה העליונה,
הכלולה בארבעה צדדים.

המרכבה העליונה, שהיא הסוד
של ארבעה צדדים, פושטת אור
משלשה צדדים. אחד שלו
שהתחברו בו ירשת האב והאם,
שהיו שנים ומתחברים לאחד,
ושנים משני צדדים.

מתפשט אור המזרח, המרכבה
המתחזקה הזו מגלה פן אחד
לאותו האור, ומקבלת אותו,
ומאירה ממנו. וכשמאיר אותו
הפן מאותו האור, אזי אותו הפן
נקרא אדני". והוא שולט ורבוץ
בשלטון של אור גדול. ואותו
הפן, כיון שמקבל אותו האור,
נעשה לו (בהיכלו) היכל, וגוונז אותו
בתוכו, ובשבילו נעשה אדון
רבוץ ושלט.

מתפשט זהר הדרום, המרכבה
המתחזקה הזו מגלה פן אחד
לאותו האור, ומקבלת אותו,
ומאירה ממנו. וכשאותו הפן
מאיר מהאור ההוא, אז אותו הפן
נקרא אל, והוא שולט להיטיב
לעולם ברחמים, ולתת מזונות
לכל אחד ואחד פראוי.

מתפשט אור הצפון, המרכבה
המתחזקה הזו מגלה פן אחד
לאותו האור, ומקבלת אותו,
ומאירה ממנו. וכשאותו הפן
מאיר ממנו, אז אותו הפן נקרא

נציצות וזהרא, דנהיר ונציין. זפאה איהו מאן
דחמי לה בחלמיה, דא אכסדרה דמינה נציין
נציצין, פשיט וכניש.

וחד סליק ונחית, ואתתקף בסטר מזרח, ברזא
דאת ט' ואת יו"ד. אתפשיט מתרין
סטריין, ומתגלגלא בארבע, תרין לעילא,
כירותא דאבא ואימא. ואית תרין מתרין
סיטריין, מסטר דרום וצפון, מתיישבא
בכולהו. ואיהו רתיכא עילאה, בארבע סטריין.
(יחזקאל א טו) אופן אחד בארץ אצל החיות, דא
איהו רתיכא תתאה, כלילא בארבע סטריין.

רתיכא עילאה, דאיהו רזא דארבע סטריין,
פשיט נהירו מתלת סטריין, חד דיליה
דאתחברו ביה ירותא דאבא ואימא, דהו
תרין, ומתחברן לחד. ותרין מתרין סטריין.

פשיט נהירו דמזרח, האי רתיכא תתאה גליפן
חד, לגבי דההוא נהירו, ומקבלא ליה,
ואתנהיר מיניה. וכד אתנהיר ההוא פן מההוא
נהירו, כדין ההוא פן איקרי אדני". ואיהו
שליט ורבוץ בשלטנו דנהירו רב. וההוא פן
כיון דמקבל ההוא נהירו, אתעביד ליה (בהיכליה)
היכלא, וגניז ליה בגויה, ובגויניה אתעביד
אדון רבוץ ושלט.

פשיט זהירו הדרום, האי רתיכא תתאה גלי
פן חד לגבי דההוא נהירו, ומקבלה
ליה ואתנהיר מגיה. וכד אתנהיר ההוא פן
מההוא נהירו, כדין ההוא פן איקרי אל. ואיהו
שליט לאוטבא לעלמא ברחמי. ולמיהב
מזונא לכל חד וחד כדקא יאות.

פשיט נהירו דצפון, האי רתיכא תתאה גלי
פן חד לגבי דההוא נהירו, ומקבלא
ליה, ואנהיר מגיה. וכד ההוא פן אתנהיר
מגיה, כדין ההוא פן איקרי אלהים. ואיהו

אלהים. והוא שליט, רבון, לדון את העולם בדין, ולתת דין לכל מי שצריך, ולהנהיג הכל בדין.

עד כאן פנים עליונים ופנים תחתונים, בסוד של שלש בשלש מתחברים, ואלו באלו נכללים. פן אחד שנשארו מהמרקבה התחתונה, כלם שואלים עליו אופן, איה הוא הפן האחד שנשארו?

חור ואמר, באיזה מקום הוא? בארץ. כדי שלא ישארו התחתונים בלי השגחה אפלו רגע אחד. אותו הפן, שנכללו כל שלשת האחרים, הפן הזה נוטל מכלם, ונכללים בכלם, והוא לבדו בכלם, כדי להשיגם בטוב על כל בני העולם. והפן הזה משבח תמיד, ומעורר התעוררות אל אותם שלמעלה מעליו. ואותם שלמעלה מעליו מעוררים אל אותם העליונים שלמעלה. ואותם העליונים שלמעלה מעוררים אל מעלה, ונקשרים זה עם זה עד אין סוף. וכשזה מתעורר בהתעוררות של אותם הפנים, באותן נשיות העליונות, להיות דבוקים בסוד עליון, ולהשלים ולזון את כל העולמות, שכל העולמות יהיו בשמחה, כמו שנאמר, ישקני מנשיות פיהו פי טובים דדיך מיין.

ישקני מנשיות פיהו - על פיו של אליהו נגזר. כתוב (בראשית ד) והאדם ידע את חנה ויהו ותהר ותלד את קין וגו'. והאדם - זה אדם הראשון, השר הממנה (דפוס), בהקיקותיו הדקים העליונים. ידע מה שלא הפיר בה מקדם לכן. ידע להיות פנים בפנים. כשנסתכלים פנים בפנים לשמוש, אז כתוב ידע. ידע להשקותה, לזרע בה זרע, לעשות תולדות. זה לטוב, בהתעוררות של ההשגחה למטה.

שליט, רבון, למידן עלמא בדינא, ולמיהב דינא לכל מאן דאצטריך, ולאתנהגא כולא בדינא.

עד הכא, אנפין עליאין ואנפין תתאין, ברזא דתלת בתלת מתחבראן, ואתכלילו אלין באלין. פן חד דאשתאר מרתיכא תתאה, כולא שאלין עליה אופן, אן איהו פן חד דאשתאר.

הדר ואמר באן אתר הוא, בארץ. בגין דלא ישתארו תתאין בלא אשגחותא אפילו רגעא חדא. ההוא פן, כד אתכלילו כולהו תלתא אחרנין, האי פן נטיל מפולהו, ואתכלילו בכלהו, ואיהו בלחודוי בכלהו, בגין לאשגחא בטיבו על כל בני עלמא.

והאי פן משבח תדיר, ואתערת אתערו לגבי אינון דלעילא דעלה. ואינון דלעילא דעלה, מתערי לגבי אינון דלעילא. ואינון דלעילא דלעילא, מתערין לגבי עלא, ואתקשרי דא בדא עד אין סוף.

והאי כד אתער באתערו דאינון פנים, באינון נשיות עליאין, למהוי דביקי ברזא עלאה, ולאשלמא ולמיזן כל עלמין, למהוי כל עלמין כולהו בחדווא. כמא דאת אמר, ישקני מנשיות פיהו פי טובים דדיך מיין. ישקני מנשיות פיהו. על פומא דאליהו

אתגזר. כתיב (בראשית ד א) והאדם ידע את חנה ויהו ותהר ותלד את קין וגו'. והאדם, דא אדם קדמאה, טפסירא (ספירא), בגלפוי דקיקין עליאין. ידע, מה דלא אשתמודע בה מקדמת דנא. ידע למהוי אנפין באנפין. כד אסתפלן אנפין באנפין לשימושא, כדין כתיב ידע. ידע לאשקאה לה, למיזרע בה זרעא, למעבד תולדין. האי לטב, באתערו דאשגחותא לתתא.

מִרְאֵתָא נְחֵשׁ עַל חֲוָה, (דף עח ע"א) אָטִיל בְּהַ
זוּהֵמָא, וְקִינְן מִהֵוּוּא זוּהֵמָא נְפִיק.
וְאִי תִימָא אִיךְ נְפִיק מִתְמָן, וְהָא כְּתִיב וְהָאָדָם
יָדַע אֶת חֲוָה אִשְׁתּוֹ וַתְּהַר וַתֵּלֶד אֶת קַיִן,
דְּמִשְׁמַע דְּמָאָדָם הוּוּ, וְלֹא מִסְטָרָא אַחְרָא,
וְאֵת אַמְרַת דְּאָטִיל נְחֵשׁ בְּהַ זוּהֵמָא וְנְפִיק
מִיַּגִּיָּה קַיִן.

מִשְׁבַּא נְחֵשׁ עַל חֲוָה, הֵטִיל בְּהַ
זְהֵמָה, וְקִינְן יָצָא מֵאוּתָהּ זְהֵמָה.
וְאִם תֵּאמַר אִיךְ יָצָא מִשָּׁם, וְהָרִי
כְּתוּב וְהָאָדָם יָדַע אֶת חֲוָה אִשְׁתּוֹ
וַתְּהַר וַתֵּלֶד אֶת קַיִן? שְׁמִשְׁמַע
שְׁהִיָּה מָאָדָם, וְלֹא מִצַּד הָאֲחֵר,
וְאֵתָה אַמְרַת שְׁהַנְּחֵשׁ הֵטִיל בְּחֲוָה
זְהֵמָה וְיָצָא מִמֶּנּוּ קַיִן?

אַרְיָא, וְדֵאִי הֵוּוּ נְחֵשׁ אָטִיל בְּהַ זוּהֵמָא,
וּמִהֵוּוּא זוּהֵמָא אִישְׁאִיב בְּהַ הֵוּוּ רִוּחַ
בִּישָׂא, וְהֵוּוּ הוּוּ מְכַשְׁפָּשָׂא בְּמַעְהָא, וְלֹא
הוּוּ לִיָּה גּוּפָא לְאֵתְכַלְלָא בִּיָּה, וְלִמִּיפְק
לְעֵלְמָא. וְכִינְוִן דְּאֵתָא אָדָם, בְּאֵתְעֵרוֹ דְּהֵוּוּ
זוּהֵמָא, וְאֵתְחַבְּרַת בְּאֵתְתִיָּה, עַבְדַּ לִּיָּה גּוּפָא
לְהֵוּוּא רִוּחָא בִּישָׂא דְּהוּוּ בְּמַעְהָא, וְאֵתְכַלְלִי
בְּגִוּיָּה, וְנִפְק לְעֵלְמָא בְּדִיוֹקְנָא מַעִילָא וְתַתָּא.
וְחֲוָה אִשְׁגַּחַת בְּהָאִי, וְאֵמְרַת קְנִינִי אִישׁ אֵת
ה'. עִם ה'. וּבְגִינְן כְּךָ, כֹּל עוֹבְדוֹי דְּקַיִן,
הוּוּ מִהֵוּוּא סְטָרָא אַחְרָא בִּישָׂא. וְכַד אִינִי
קוֹרְבַנְיָה, מִהֵוּוּא סְטָרָא בִּישָׂא אִינִי לִיָּה.
הָדָא הוּוּ דְּכְתִיב, (ש' ד' א) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא
כְּתִיב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִין.

אַרְיָא וְדֵאִי שְׁאוּתוֹ נְחֵשׁ הֵטִיל בְּהַ
זְהֵמָה, וּמֵאוּתָהּ זְהֵמָה נִשְׁאָב בְּהַ
אוּתָהּ רִוּחַ רָעָה, וְהוּוּ הִיָּה
מְכַשְׁפֵּשׁ בְּמַעְיָה, וְלֹא הִיָּה לוֹ גּוּף
לְהַכְלִיל בְּהַ וְלִצְאָת לְעוֹלָם. וְכִינְוִן
שְׁבָא אָדָם, בְּהֵתְעוֹרְרוּת שְׁל
אוּתָהּ זְהֵמָה, וְהֵתְחַבְּרַת עִם אִשְׁתּוֹ,
עָשָׂה גּוּף אֵל אוּתָהּ הָרִוּחַ הָרָעָה
שְׁהִיָּתָה בְּמַעְיָה, וְנִכְלַל בְּתוֹכוֹ,
וְיָצָא לְעוֹלָם בְּדִיוֹקְנָא מִמַּעְלָה
וּמִטָּה.

וְתוֹסַף לְלֵדַת אֵת אַחִיו אֵת הַבֵּל. (ש' פסוק ב.) דְּוְדֵאִי
הֵוּוּ רִוּחָא בִּישָׂא אֵתְתַקַּף וְאֵתְגַבַּר
בְּעוֹבְדָא דְּקַיִן, וְאֵתְבַר חִילָא וְתוֹקְפָא בְּהַבֵּל,
וְלֹא הוּוּ לְגַבִּיָּה כְּלוּם. עַד הָכָא הוּוּ בְּסְטָרָא
דְּזוּהֵמָא כּוּלָּא.
כִּינְוִן דְּאֵתָא לְבַתֵּר וְאֵתִילִיד שְׁת, אֵתְבַסֵּם
עֵלְמָא, בְּצַדִּיקִי וְחַסִּידִי דְּהוּוּ לְבַתֵּר
בְּעֵלְמָא. ש"ת: דָּא אִיְהוּ סִיּוּמָא דְּאֵלְפָא בֵּיתָא.
וְאָף עַל גַּב דְּאֵתְבַסֵּם, לֹא אַעֲדִיאוּ עֵקִימוּ בִּישָׂא
מַעֲלָמָא, אֲלֵא אֵתְכַפִּיָּא מִקְמִי סְטָרָא
דְּמַהִּימְנוּתָא, סִיּוּמָא דְּאֵתוּוֹן.

וְחֲוָה הִשְׁגִּיחָה בְּזוּהַ, וְאֵמְרַה קְנִינִי
אִישׁ אֵת ה', עִם ה'. וּמִשׁוּם כְּךָ,
כֹּל מַעֲשֵׂי קַיִן הָיוּ מֵאוּתוֹ הַצַּד
הָרַע הָאֲחֵר. וּכְשֶׁהִבִּיא קְרַבְנוֹ,
מֵאוּתוֹ צַד הָרַע הִבִּיא אוּתוֹ. זְהוּ
שְׁכַתוּב (ש' ו) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא
כְּתוּב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִין.
וְתוֹסַף לְלֵדַת אֵת אַחִיו אֵת הַבֵּל
(ש' ו). שְׁוֹדָאִי אוּתָהּ רִוּחַ רָעָה
הֵתְחַבְּרָה וְהֵתְגַבְּרָה בְּמַעֲשֵׂה שְׁל
קַיִן, וְנִשְׁבַּר הַכַּחַשׁ וְהֵתְקַף שְׁל הַבֵּל,
וְלֹא הִיָּה אֵלָיו כְּלוּם. עַד כַּאֵן הִיָּה
בְּצַד שְׁל כֹּל הַזְהֵמָה.
כִּינְוִן שְׁבָא לְאַחַר כְּךָ וְנולֵד שְׁת,
הֵתְבַסֵּם הָעוֹלָם בְּצַדִּיקִים
וְחַסִּידִים שְׁהִיו אַחַר כְּךָ בְּעוֹלָם.
שְׁת, זְהוּ סִיּוּם שְׁל אֵלְפָא בֵּיתָא.
וְאָף עַל גַּב שְׁהֵתְבַסֵּם, לֹא הִסִּירוּ
הַעֲקֵלְתוֹן הָרַע מִן הָעוֹלָם, אֲלֵא
נִכְנַע מִלְּפָנֵי צַד הָאֵמוּנָה, הַסִּיּוּם
שְׁל הָאוּתִיּוֹת.

שְׁחַרְרֵי עַד כַּאֵן נִבְרָא הָעוֹלָם
בְּאוּתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְלֹא נִשְׁלַמוּ

דְּהָא עַד הָכָא אֵתְבַרִי עֵלְמָא בְּאֵתוּוֹן דְּאוּרִייתָא, וְלֹא אִשְׁתַּלִּימוּ אֵתוּוֹן,

האותיות עד שנולד שת. פיון
שנולד שת, נשלמו כל המעשים
שלמעלה ולמטה בסוד האותיות.
אז התבסס העולם, שהשתלמו
תקוניו. מכאן והלאה התחיל
העולם להתנהג כפי ישר דרכיו.
הראשית שהתחיל, מאותן
האותיות שנשארו בראשונה.
אדם מתחיל באל"ף ומסיים
במ"ם. ואחר שסיים אלפא ביתא
בשת, החזרו אותיות אנו"ש,
אל"ף כבתחלה, נ' שהיא אחר מ'
שנשארה מאדם. ש' הראשית של
אותיות ש"ת. נטל אותיות זה
ומזה. ו' דיוקן של אדם, להראות
שהרי משת התניחו הדורות
בעולם בדרך ישרה כראוי.

ובסוד האותיות הכל נבנה.
והלכו שלשים ושתים אלפא
ביתות, עד שעמדו ישראל על הר
סיני. כיון שעמדו ישראל על הר
סיני, התכנסו האותיות, ונסתרו
בהפוף האלפא ביתות, ויצאה
התורה כלולה בשלשים ושנים
שבילים של סוד התקמה
העליונה, ונרשמה אלפא ביתא
בשנים עשר תחומים, שנים עשר
שבטים, פרט לשנים שהסתלקו
מהם, והם ח"ט, שאין נראים
בהם כלל.

עד שנכנסו לארץ בתחלה, והיה
חרם ביניהם כחטאו של עכן, ואז
חזרו אותן שתי אותיות שהיו
מסתלקות מהם, והם מכריות
ואומרות: חטא ישראל.
והאותיות הללו לא הסתלקו
מהם, אף על גב שהיו בארץ
הקדושה בכל דור ודור.

עד שבא שלמה ויבנה את בית
המקדש והתישבו העולמות
מעלה ומטה בדיוקן אחד, אז
התישרו כל האותיות, ואותן שתי
האותיות שהיו רשומות ביניהם
לרע, התהפכו לטוב, הפכו לטח,

עד דאתיליד שת. פיון דאתיליד שת,
אשתלימו כל עובדין דלעילא ותתא, ברזא
דאתון. כדין אתבסם עלמא, דאשתלים
תיקוניו. מכאן ולהלאה, שארי עלמא
לאתנהגא כפום מישר אורחוי.

שירותא דקא שארי, מאינון אתון דאשתבקו
בקדמיתא. אדם, שארי באל"ף,
וסיים במ"ם. ולבתר דסיים אלפא ביתא בשת,
אתהדרו אתון אנו"ש, אל"ף כמלקדמין, נ'
דאיהו בתר מ' דאשתביק מאדם. ש', שירותא
דאתון דש"ת. נטיל אתון מהאי ומהאי. ו'
דיוקנא דאדם, לאתחזאה, דהא משת אתיחסו
דין בעלמא באורח מישר, כדקא יאות.

וברזא דאתון אתבני כולא. ואזלו תלתין
ותרין אלפא ביתות, עד דקיימו
ישראל על טורא דסיני. פיון דקיימו ישראל
על טורא דסיני, אתבנישו אתון, ואסתימו
בהפופא דאלפא ביתות, ונפקאת אורייתא,
כלילא בתלתין ותרין שבילין דרזא דחכמתא
עילאה, ואתרשימת אלפא ביתא, בתריסר
תחומין, תריסר שבטין. בר תרין דאסתלקו
מנהון, ואינון ח"ט, דלא אתחזו בהו כלל.

עד דאעלו לארעא בשירותא, והיה חרם
בינייהו בחובא דעכן, וכדין אתהדרו
אינון תרין אתון, דהוו מסתלקי מנייהו,
ואינון מכרזי ואמרי חטא ישראל. ואלין אתון
לא אסתלקו מנייהו, אף על גב דהוו בארעא
קדישא, בכל דרא ודרא.

עד דאתא שלמה, ויבנה בי מקדשא,
ואתישבו עלמין, עילא ותתא בדיוקנא
חדא. כדין אתיישרו אתון כולהו, ואינון
תרין אתון דהוו רשימין בינייהו לביש,
אתהפכו לטב, אתהדרו טח, דכתיב (מ"א ה ה)

וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל לְבֵט"ח.

כּוֹלָהוּ אַתּוּן הוּוּ שְׁלָמִין בִּינְיָהוּ בְּלֹא קִטְרוּגָא כָּלֵל, וְאַתּוּן דְּאַלְפָּא בִּיתָא כּוֹלָהוּ, הוּוּ שְׁלִימֵי עֵילָא וְתַתָּא. אַתּוּן עֵילָאִין הוּוּ שְׁלִימִין לְעֵילָא. אַתּוּן דְּקִיקִין הוּוּ שְׁלִימִין לְתַתָּא.

בְּשַׁעְתָּא דְּכְרוּבִים הוּוּ פְּרָסֵי גְדַפְיָהוּ מִתַּתָּא לְעֵילָא, אַתּוּן פְּרָחִין מִתַּתָּא לְעֵילָא, וְאַתּוּן מְעֵילָא לְתַתָּא, וְעֵילָאִין אֵלִין בְּאַלִּין, וְאַתְּפְּלִילוּ אֵלִין בְּאַלִּין, בְּנִשְׁיָקִין דְּרַחֲמֵינוּ.

כִּיּוֹן דְּאַתּוּן מִתְּחַבְּרִין, כָּל דְּרַגִּין תַּתָּאִין, וְדַרְגִּין עֵילָאִין, וְעֵלְמִין כּוֹלָהוּ, מִתְּחַבְּרָאן בְּחֻדָּא, וְנִשְׁקִי אֵלִין בְּאַלִּין, בְּנִשְׁיָקוּ דְּרַחֲמֵינוּ, עַד דְּהוּוּ כּוֹלָהוּ חַד, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ חַד, בְּלֹא פִירוּדָּא כָּלֵל.

כִּי נִשְׁיָקִין דְּרַחֲמֵינוּ, לְאוּ אִינוּן אֶלָּא לְמַהוּי כָּלֵלָא חֻדָּא, לְאַתְּפְּלָלָא דָּא בְּדָא בְּלֹא פִירוּדָּא. וּבְגִין כִּי נִשְׁיָקִין אֵלִין בְּכוּלָּא, אִינוּן לְמַהוּי כּוֹלָא חַד בְּכָלֵלָא חֻדָּא, אַתּוּן בְּאַתּוּן, עֵלְמִין בְּעֵלְמִין, דְּרַגִּין בְּדַרְגִּין, אַתְּתָא בְּבַעֲלָהּ, לְמַהוּי כּוֹלָא חַד.

פִּיהוּ, אַמְאֵי פִּיהוּ, פִּיו מִיבְעֵי לִיה. אֶלָּא לְאַכְלָלָא תְרוּוּיָהוּ בְּחֻדָּא. פִּיהוּ, לְאַתְּחַזָּא דְּהָא אִיהִי זְמִינִית לְגַבִּיָּה, כְּאַתְּתָא דְּתַקִּינַת פּוּמָה, לְקַבְּלָהּ נִשְׁיָקוּ מִבְּעֵלָהּ. בְּגִין כִּי אַתְּחַזִּי זְמִינוּ דְּפּוּמָה.

פִּירוּ, הֵכָּא אֵית לְאַסְתְּפָלָא, אִי תִימָא דְּנִשְׁיָקִין אִינוּן לְעֵילָא לְעֵילָא בְּאִין סוּף, בְּגִין דְּאִמַר בְּאוּרַח סְתִים יִשְׁקֵנִי פִּיהוּ. וּלְבַתַּר אַהֲדַר בְּאַתְּגַלְיָא דוּדִיךְ. לְאוּ הֵכִי, דְּהָא נִשְׁיָקִין לָא תְלִיין תַּמָּן לְעֵילָא, אֶלָּא אַתְּתָא בְּבַעֲלָהּ. אֶלָּא עַד לָא אַתְּקָרִיבוּ דָּא בְּדָא, אִמַר בְּאוּרַח סְתִים. כִּיּוֹן דְּאַתְּקָרִיבוּ וְאַתְּנִשְׁיָקוּ בְּדַבְּרִיקוּ דְּרַחֲמֵינוּ דָּא אֶלָּא שְׁטַרְס הִתְקַרְבוּ זֶה עִם זֶה אִמַר בְּדַרְגִּין נִסְתַּר. כִּיּוֹן שְׁהִתְקַרְבוּ וְהִתְנַשְׁקוּ בְּדַבְּקוּתָא שְׁל אַהֲבָה

שְׁכַתוּב וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל לְבֵט"ח.

כִּיּוֹן כָּל הָאוֹתִיּוֹת הֵיוּ שְׁלוּמוֹת בְּלִי מְרִיבָה כָּלֵל, וְכָל אוֹתִיּוֹת הָאֶלְפָּא בִּיתָא הֵיוּ שְׁלָמוֹת לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. הָאוֹתִיּוֹת הָעֵלְיוֹנוֹת הֵיוּ שְׁלָמוֹת לְמַעְלָה, וְהָאוֹתִיּוֹת הַדְּקוֹת הֵיוּ שְׁלָמוֹת לְמַטָּה.

בְּשַׁעְתָּה שְׁהַכְּרוּבִים הֵיוּ פּוּרְסִים כְּנִפְיָהֶם מִמַּטָּה לְמַעְלָה, אוֹתִיּוֹת פּוּרְחוֹת מִמַּטָּה לְמַעְלָה, וְאוֹתִיּוֹת מִמַּעְלָה לְמַטָּה, וְנִכְנָסִים אֵלֵינוּ בְּאַלֵינוּ, וְנִכְלָלִים אֵלֵינוּ בְּאַלֵינוּ. בְּנִשְׁיָקוֹת שְׁל אַהֲבָה.

כִּיּוֹן שְׁהָאוֹתִיּוֹת מִתְּחַבְּרוֹת, כָּל הַדְּרָגוֹת הַתַּתְּחוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת הָעֵלְיוֹנוֹת וְכָל הָעוֹלָמוֹת מִתְּחַבְּרִים יַחַד, וְנִשְׁקִים אֵלֵינוּ בְּאַלֵינוּ בְּנִשְׁיָקוֹת שְׁל אַהֲבָה, עַד שְׁכֻלְס נְהִי לְאַחַד, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּוּ אַחַד בְּלִי פִירוּדָּא כָּלֵל.

כִּי נִשְׁיָקוֹת הָאַהֲבָה אִינוּן אֶלָּא לְהִיּוֹת כָּלֵל אַחַד, לְהַכְּלִיל זֶה בְּזֶה בְּלִי פִירוּדָּא, וּמִשּׁוּם כִּי הַנִּשְׁיָקוֹת הִלְלוּ בְּכָל הַזֶּן, לְהִיּוֹת הַכָּל אַחַד, בְּכָלֵל אַחַד, אוֹתִיּוֹת עִם אוֹתִיּוֹת, עוֹלָמוֹת עִם עוֹלָמוֹת, דְּרָגוֹת עִם דְּרָגוֹת, אִשָּׁה עִם בַּעֲלָהּ, לְהִיּוֹת הַכָּל אַחַד.

פִּיהוּ, לְמָה פִּיהוּ? הֲזֵה צְרִיךְ לְהִיּוֹת פִּיו! אֶלָּא לְהַכְּלִיל אֶת שְׁנֵיהֶם יַחַד. פִּיהוּ, לְהִירָאוֹת שְׁהִיא הִרִי זְמִינָה אֵלֵינוּ, כְּאִשָּׁה שְׁמַתְקִינָה פִּיהָ לְקַבֵּל נִשְׁיָקוֹת מִבְּעֵלָהּ, מִשּׁוּם כִּי נִרְאִית הַזְּמִינּוֹת שְׁל פִּיהָ.

פִּיהוּ, כְּאִן יֵשׁ לְהִסְתַּפֵּל, אִם תֵּאמַר שְׁהַנִּשְׁיָקוֹת הֵן לְמַעְלָה לְמַעְלָה בְּאִין סוּף, מִשּׁוּם שְׁאִמַר בְּדַרְגִּין נִסְתַּר לְשַׁקֵּנִי פִּיהוּ, וְאַחַר כִּי בְּגַלְיָי - דְּדִיךְ? לֹא כִי, שְׁהִרִי הַנִּשְׁיָקוֹת אִינוּן תְּלוּיוֹת שְׁם לְמַעְלָה, אֶלָּא אִשָּׁה עִם בַּעֲלָהּ, כִּיּוֹן שְׁהִתְקַרְבוּ וְהִתְנַשְׁקוּ בְּדַבְּקוּתָא שְׁל אַהֲבָה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמָי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחּוּם וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

טָלָא תִשְׁבַּח מִפִּי זָרְעוֹ

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקִּדוֹשׁ

מִנְקֵד
עִם לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ

וּבּו:
סֵפֶר הַזֹּהָר
זֹהָר תְּדִשׁ
תְּקוּנַי הַזֹּהָר

*

הַמְחַלֵּק
ל-960 קוֹנְטְרָסִים
(ב-32 פְּרָכִים)

פְּרָךְ א' - חֵלֶק א'
קוֹנְטְרָס מִסְפֵּר

1